

for Kjøbenhavns 5te Valgkreds (Bille), der ikke har havt Ordet her i Dag uden for af og til at vise mig den Venlighed at afbryde mig, pleier ved andre Leiligheder at fremstille paa en mer eller mindre rørende Maade den Stilling, som han og hans Venner indtage over for andre Medlemmer her i Thinget. Det ærede Medlem pleier at udtrykke fra sin Side og paa sine Venners Begne, hvilken høimodig Lidelighed der er til Stede hos dem til Forhandling, til Overenskomst, til Samarbejde og til Sligt, og det ærede Medlem pleier at sige, at det er en Følelse, der i lige Grad upartisk breder sig over de to politiske Partier, der staa imod det ærede Medlem. Jeg vil nu sige til det ærede Medlem og hans Venner, at, hvis det virkelig er dem om at gjøre at faae dette Samarbejde og denne Forhandling og alt dette i Gang, vilde det være hensigtsmæssigt, om de ærede Medlemmer fra deres Side foretog en liden Forandring i deres Maade at handle paa. De Herrer ville let kunne forstaa, at, er der Noget, der er trykkende for Omfattningen, er der Noget, der er skiftet til at svække Tilliden i Forretningsverdenen, er det det, at en Part er stillet faaledes, at en tredje Mand hvert Øieblik kan komme og blande sig ind i Forhandlingerne, lægge sin Haand paa Dokumenterne og sige: „Stop! Nu bryde vi af; ingen Overenskomst, nu skal der være Konflikt, Oplosning og Saadant.“ Det er i høi Grad trykkende for en tillidsfuld Forhandling. Det, jeg altsaa vilde raade de ærede Herrer til, den lille Forandring, jeg raader dem til at gjøre, er at forandre Forholdet mellem de ærede Medlemmer og deres Ministerium. Dersom jeg turde bruge et Udtryk fra et Forhold, som vi have beskæftiget os meget med i denne Sal, nemlig Forholdet mellem Negrene og Planterne i Vestindien, saa vil jeg raade de Herrer til at stræbe efter at faae en Forandring i de Arbejdsregulativer, der forbinde dem med deres Ministerium. Jeg tror, at det vilde være særdeles skiftet til at give et forsøgt Haab om en frugtbar Samvirken her i Thinget paa de enkelte Sagers Omraade. Det vilde være styrkende for vor Lidelighed til at forhandle med de Herrer, hvis vi kunde være sikke paa i denne Valgperiode at møde dem som Mænd, der med Mod og Mands Hjerte ikke vare bange for at hævde for sig alle en hvid Mands Forrettigheder og Friheder.

Solstein-Ledreborg: Jeg skal begynde med at sige et Par Ord til det ærede Medlem, som nu satte sig. Det ærede Medlem var stærkt optaget af en, som det forekommer mig, noget bitter Polemik mod mine Meningsfæller og mig. Med Henyn til dette Punkt kan jeg ikke negte, at det ikke forekommer mig, at Tiden og Omstændighedene egentlig egne sig til denne Slags gjensidige Redegjørelser. Jeg skal derfor lade den polemiske Side af det ærede Medlems Foredrag ligge af

den Grund, jeg har anført. Det har desuden ikke megen Interesse at komme ind derpaa. Derimod kan jeg ikke lade en Udtalelse fra det ærede Medlem ligge, naar han dels sigtede mig for at have fremdraget hans Udtalelse i Erercerhuset og dels søgte at forsvare sig. Der kom det ærede Medlem ind paa en Realitetsdebat, som har Interesse, tilstaar jeg, og som jeg tror, med Tiden vil faae en større Interesse, end det ærede Medlem tillægger den. — Jeg tror, det er berettiget med et Par Ord at omtale den. Det ærede Medlem tog Feil, naar han sagde, at jeg havde grebet denne Leilighed til at tage Afstand fra ham, der er tilstrækkelig Afstand imellem os, det er ikke nødvendigt at gribe efter en Leilighed til at tage den. Dette siger jeg særlig personlig til det ærede Medlem; jeg tror, at vi i saa mange Punkter have udtalt os her i Salen og saa ofte viist, at vi i alle Spørgsmaal staa noget skarpt mod hinanden, navnlig i de store konstitutionelle Spørgsmaal, saa at der ikke er Grund til at komme frem med det her nu. — Jeg har saa tidt udtalt min Anskuelse om dette Spørgsmaal, og det ærede Medlem har udtalt sin ligesaa tidt, saa der ikke er nogen Grund til nu at tage Afstand fra det ærede Medlem. — Sagen er den, at et æret Medlem fra Kjøbenhavn nævnte denne det ærede Medlems Udtalelse som en Afbrydelse til mig og som min Opfattelse af den rigtige politiske Theori herhjemme, nævnte det som Noget, jeg var ansvarlig for, men jeg tror, at det ærede Medlem vil finde det naturligt, at jeg ikke beryede ham Vren for denne Opfindelse. Det var, for at han vedblivende kunde have Honnøren for den, at jeg i en Fart parerede. Hvad selve Udtalelsen angaar, finder jeg, at det ærede Medlem burde strax have forsvaret den noget freidigere, end han gjorde. Han kom senere fuldstændig med, det skal jeg villig indrømme. Det syntes til Sidst, at det ærede Medlem var paa Veie til at udvidste det, han sagde i Erercerhuset. Det, han sagde der, var, at Folkethinget skulde være den øverste Myndighed i Landet, uden Nogen ved Siden af sig og uden Nogen over sig. Jeg siger, at denne Udtalelse efter min Mening ikke stemmer med hverken vor Lov eller vor Forsatning. Det ærede Medlem søgte at sætte andre Udtryk i Stedet; han vilde ikke bruge det Udtryk: „Den øverste Myndighed“, men deri ligger i Virkelighed Pointen. Det ærede Medlem talte om Lyngdepunktet, Indflydelse, Overvægt overfor Landsthinget, Ting, som dog slet ikke vedrøre dette Spørgsmaal. Det ærede Medlems Theori er den, jeg her citerede, efter en Rilde, som jeg tror, det ærede Medlem ikke noget Øieblik vil beskrive, er authentisk. Men siden indrømmer jeg det ærede Medlem, at han kom fuldstændig til en ganske klar Gensjendelse af den politiske Theori, jeg har omtalt. Det ærede Medlem udtalte med stor Oprigtighed, at han betragtede en Forandring til en Regje-